

O motýlu a tajemné květině

Markéta Gubernátová

Z kukly se vyklubal motýl. Na jeho křídlech se skvěly všechny barvy duhy a prolínaly se ve složitých vzorech, vroubených sametovou černí. Celá louka vydechla údivem, když jeho vlhká křídla vysušilo slunce a on jimi poprvé zatřepetal.

„To je ale krása,“ šeptala květina květině a motýl jakoby se vznášel na ozvěně obdivu. Náhle se spatřil v zrcadle kaluže. Začal se zálibně prohlížet, otáčet na všechny strany a naparovat ve zlatých odlescích slunce.

„Skutečně, nikdo není krásnější než já,“ usoudil. „Žádná květina mi neodolá.“

Vzlétl vysoko nad louku a dlouho, dlouho vybíral. „Tahle je pro mě moc červená, ta moc žlutá, tamta moc malá... ale tam, tamhle je jedna, hodná mé krásy.“

Snesl se k ní, jemně ji ovíval svými křídly a pravil: „Jsem nejkrásnější ze všech motýlů. Líbím se ti?“

„Ach,“ špitla květina a celá zrůžověla. „Ano, ano.“

„I ty jsi krásná,“ lichotil jí. „Budu jenom tvůj, dáš-li mi napít svého nektaru,“ sliboval.

Otevřela láskou zmámená květina okvětní plátky a chtivý motýl ponořil sosáček do plného kalichu. Sál a sál, až květině nic nezbylo. Celá zšedla a povadla.

„Ty, tys mě podvedla! Jak jsi najednou ošklivá! Nechci tě už. Urážíš teď mou krásu,“ rozčílil se motýl a odletěl.

Marně plakala smutná květina, marně vzpomínala planých slibů. Byť smutkem celá uschla a zemřela, motýl se ani neohlédl. Měl důležitější práci: najít novou květinu, co by uctila jeho krásu. Vždyť louka je přece plná dychtivých krásků.

Našel jednu, našel druhou. Mnohé vystřídal a všude sliboval. Kde sladké ochutnal, hořkým odměnil. Až dostal se na samý okraj louky, kam slunce nedosáhlo. Tam náhle spatřil nevídanou nádheru. Až srdce se mu rozběhlo. Nic nedbal, že květina roste úplně sama v mokřině, opřená o kmeny stromů, kolem ní ani živáčka. Sladká vůně ho omámila a přivábila k jejím hlubokým kalichům velkým tak, že by v nich zmizel celý. Tu oslovila ho tajemná kráska: „Och, jak jsi hezký, pojď, budu jen tvá, když vstoupíš do mě a dáš mi trochu barvy ze svých křídel,“ vábila ho.

Motýl neváhal. „Vždyť barev mám víc, než dost,“ pomyslel si a láskou podoben zamilovaným květinám nedočkavě vstoupil do lákové léčky. Však hned je zle. V kalichu zůstal uvězněn a sladký nektar změnil se v hořkost největší, co barvy mu leptá i celé tělo. Marně motýl prosil, marně litoval, slyše jen ozvěnu nářků jim zhrzených květin. Jeho duha zešedla a krása – stejně jako život – vyprchala. Tak okusil motýl hořkosti, již tolikrát dal pocítit květinám.